

Πάλι γέμισε αστέρια ο ουρανός

/ [Γενικά](#)

Πάλι γέμισε ο ουρανός αστέρια... και φέρνει κρύο της ακροθαλασσιάς η μυρωδάτη αύρα... Παράξενος τελικά που είναι ο κόσμος... Δυο τρεις ξερόβραχοι ριγμένοι σε μια ξεχασμένη ακρογιαλιά, μια πολιτεία που θριαμβεύει στην μιζέρια της πάνω στον μακρινό κόλπο, και ένα παιδί που κρεμάει μια-μια τις σκέψεις του απ' τα λυχναράκια τ' ουρανού. Όμορφα που 'ναι... Ιδιωτική υπόθεση. Ιδιωτική ταινία φαντασίας... Χωρίς pop corn και coca cola, αλλά μια θάλασσα μαύρο ουρανό και λίγη φρέσκια σπιτίσια λεμονάδα, σ' ένα μπουκαλάκι Αύρα. Πάντα μαζί μου το σπίτι... Το κουβαλάς μαζί σου έλεγε ο Καβάφης... Κάτι θα 'ξερε.

Ηρεμία... Για μια στιγμή σταμάτησαν κι οι σκέψεις να λιθοβολούν... Λες και ζήλεψαν το χορό που έστησαν οι άλλες με τ' αστέρια. Ωραίες που ήταν. Νύμφες του μέλλοντος και του παρελθόντος σε μια νύχτα ονειρική στο παλάτι της σελήνης. Της σελήνης μου. Εκείνη θα 'λειπε φαίνεται, μιας και το ολόχρυσό της πέπλο δεν φαινόταν να τριγυρνάει στο παλάτι...

Στο πλάι μου το κερί τρεμόπαιζε. Σαν τη ψυχή που παλεύει για να ζήσει μες την πολύβουη ηρεμία της πόλης... Το προστάτεψα για λίγο και το κράτησα ζωντανό, για να φέγγει σαν μετρώ της μοναξιάς μου τα χτυποκάρδια.

Η Ερμιόνη, ο Γιάννης, ο Δημήτρης, η Μαρία... Οι σκέψεις μου... Ονοματωποιημένες και μυρωδάτες. Στιγμές, ώρες, μέρες... Εγώ... Εγώ τεμαχισμένος και κρεμασμένος

στο διάστημα. Στο δικό μου διάστημα. Σ' αυτό που οι σκέψεις μου όρισαν να βλέπω και όχι σ' αυτό που ο Θεός μου χάρισε. Κρίμα... Κρίμα; Καθόλου... Λες κι αυτά που βλέπω στο σύμπαν μου μπορώ να τα κατανοήσω. Λες κι αν είχα πιο πολλά θα μπορούσα να τα εκτιμήσω. Τελικά η γοητεία του «ορισμένου» αυτή είναι... Ότι φωτίζει την ταπεινή μας υπόσταση. Ότι μας δίνει δύναμη να παλέψουμε για το κάτι παραπάνω. Ότι μας δίνει τη δύναμη να μπορούμε ακόμα να πούμε ένα ευχαριστώ σ' αυτόν που έφτιαξε τόσα «σύμπαντα» όσες και οι σελήνες που βλέπει ο καθένας...

Τελικά οι ζηλιάρες δεν φάνηκαν. Δεν θα εκτίμησαν φαίνεται ότι όλοι χωράνε σ' αυτό το πανηγύρι τ' ουρανού. Κρίμα... Κι ήτανε στρωμένα τα τραπέζια με ολόλευκα υφάσματα και κρίνους. Είχε θέσεις... Τους φώναξα να 'ρθουνε με κραυγή αγωνίας, μα τελικά η σιγαλιά της πόλης στάθηκε δυνατότερη... Και θυμάμαι που τις έβαλα στην πάνω αριστερή τσέπη της ψυχής. Εγκλωβισμένες της Αγάπης μου. Τελικά ή η αγάπη μου φάνηκε μικρή ή η αγάπη μου φάνηκε μικρή... Αλλιώς δεν εξηγείται...

Κουράστηκα όμως. Με κούρασε η αγωνία της αναμονής της ανεκπλήρωτης επιθυμίας... Τελικά όμως αυτές οι αναμονές μας κάνουν δυνατότερους. Μας γεμίζουν με πείσμα. Πείσμα αγάπης. Ξεκρέμασα λοιπόν τις σκέψεις μου απ' τα ουράνια και τράβηξα με τη σακαράκα μου για τη θριαμβεύουσα, αφού πρώτα έδωσα μια υπόσχεση στους ξερόβραχους. Την επομένη θα ήμουνα και πάλι εκεί, και μαζί με την Ερμιόνη, τον Γιάννη, το Δημήτρη, τη Μαρία, θα έφερνα και την Άννα, τον Βαγγέλη, τον Κωνσταντίνο... όλοι θύματα της αγάπης. Όλοι θύματα της αγάπης Του!

Φίλε, ραντεβού αύριο... Ξέρεις που... Συγγνώμη.

Εύμαιος

Πηγή:aoratigonia.blogspot.gr